

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 123

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Nadal 2014

Al principi existia
el qui és la Paraula.
La Paraula estava amb Déu
i la Paraula era Déu.
Ell estava amb Déu al principi.
Per ell tot ha vingut a l'existència,
i res no hi ha vingut sense ell.
En ell hi havia la vida,
i la vida era la llum dels homes.
La llum resplendeix en la foscor,
i la foscor no ha pogut ofegar-la.

(Jn 1,1-5)

» *sumari*

Veü dekl

AQUESTA REVISTA

Aquesta Revista té un format diferent, és bastant evident. Des de l'Equip de la Revista volem impulsar un canvi que ens porti a una revista de format més actual, més fàcil de llegir, econòmicament més sostenible però que no perdi de cap manera la seva qualitat en contingut, que en el fons és el que més importa.

Petits canvis poden arribar a ser molt poderosos; anirem fent.

ELS VOLUNTARIS DEL SECRETARIAT

Aquesta tardor s'han incorporat dos nous voluntaris a les tasques de Secretariat: Valentín Moreno i Paco Calvo. Des de l'Equip Regional els agraïm moltíssim la seva bona disposició i la seva feina.

Tot i que possiblement seguirem amb el mateix horari, a hores d'ara no ho podem confirmar; per tant, us recomanem que truqueu al Secretariat abans de passar-hi.

RECORDATORI: DIA DE L'HAYER

Passant a temes més mundans, us recordem que per al bon funcionament de la nostra economia i la bona organització dels nostres secretaris, és molt important poder tenir les aportacions de cada equip abans de final d'any. Aquesta aportació, que els Equips fem en forma de Dia de l'Haver, és, més enllà dels diners, una mostra de compromís, valor que no està gaire de moda però que els cristians sentim com a important.

El número de compte és el de sempre:

ES19 2100 0832 61 0200301580

També podeu passar a deixar-ho al Secretariat, si ho preferiu.

Publicació EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca
c/ Balmes, 78, planta inferior
08007 Barcelona
Tel. 93 467 55 51
secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat
Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD (La Caixa)
ES19 2100 0832 61 0200301580

» Responsables EMD

Catalunya i Menorca:
Albert Mascaró i Anna M. Padrós
albert.anna@emd-cm.cat

» Equip de revista:

Carme Meix
Lourdes Gabarrón
Manel Espanya i Mercè Masip
Josep Forcadell i Àngels Duatis
Pere Gil i Montserrat Arespacochaga
Xavi Ibars i Lupe Gordillo

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat
cmeix@xtec.net
secretariat@emd-cm.cat

» Disseny i impressió

Publicitat Tafaner, S.L.
Tel. 977 88 10 50
eltafaner@eltafaner.com
Depòsit legal: B-19764-1981

Núm. 123 - NADAL 2014

» *Nadal: símbol d'obertura al món*

La commemoració nadalenca del naixement de Jesús ens interpel·la cada any amb nous reptes i nous interrogants. No és, no pot ser, una commemoració passiva, un deixar-se portar per la nostàlgia dels Nadals passats, per l'escalfor dels Nadals presents, un recrear-se en celebracions festives evanescents, en trobades familiars tancades -per molt boniques i entranyables que siguin, que han de ser-ne, aquestes reunions-, un mirar-se el melic constant. Fer i desfer cada any el pessebre és bonic. Anar traient i guardant les figuretes a la caixa està bé. I ja està?

Jesús no va venir al món per estancar-se en la religió jueva, de la qual mai no va abominar, sinó per transcendir-la, per obrir-la a noves comunitats, a noves interpretacions, a predicar-nos un Déu Pare a l'abast de tots els pobles de la Terra. Un Déu Pare amb tot el que això significa. Acceptar l'immens privilegi de ser els seus fills, pressuposa la responsabilitat de ser germans del altres, els que són com jo i els que no ho són. Els que han viscut sempre entre nosaltres, els "nostres", i els que arriben d'arreu empesos per la fam de pa o de justícia social. Alegrar-se amb els que estan alegres i consolar els que ploren. Quina tasca més gran!

El tema d'enguany ens hi convida: "Per complir aquesta missió, és un deure permanent de l'Església escoltar els signes de l'època i interpretar-los a la llum de l'Evangeli, de manera que, adaptant-se a cada generació, pugui l'Església respondre als eterns interrogants de la humanitat sobre el sentit de la vida present, de la vida futura, i sobre la mútua relació d'ambdues", llegim al text de la "Constitució pastoral Gaudium et Spes", del tema de la primera reunió.

És això. Però no podem exigir a l'Església el que no ens exigim a nosaltres mateixos. Renovació, constància, atenció. Dedicació.

Que tinguem un bon Nadal, obert, compartit, solidari, esperançat i, sobretot, joiós!

» La Família

Nadal és la festa familiar per excel·lència. Més enllà del Cap d'Any, amb el raïm i el cava, o fins i tot del Dia de Reis, pràcticament dirigit a l'intercanvi de regals, la festa de Nadal s'acostuma a celebrar en família. És aquell dia que ens trobem amb el tiet, el cosí o simplement parent que només veiem en aquesta ocasió durant tot l'any. Situacions sovint ridiculitzades per la literatura o el cinema però que són, en el fons, retrobaments, temps i records compartits.

Nadal és, per excel·lència, la festa de la família. I la família, sigui quina sigui la seva situació i composició, ha de ser un puntal per a tots: aquell entorn on ens sentim acollits i valorats només pel que som, sense importar si som millors o pitjors, si som organitzats o anàrquics, cerebrals o emotius, llançats o conservadors; on podem créixer confiadament, tot i les dificultats que el camí comporta, segurs de l'amor incondicional que s'hi respira.

L'acceptació en el nucli familiar comença, però, en la parella. Dues realitats, dues històries, dues individualitats amb voluntat d'esdevenir-ne una de sola. Unitat on molts matrimonis actualment fracassen. I és en aquest entorn, precisament, on hi ha una de les aportacions més valuoses que pot fer el nostre Moviment als temps actuals: constituir una eina de creixement harmònic per a la parella.

Com dues branques lligades a un pal tutor, la reflexió conjunta a l'asseguda, punt d'esforç característic del nostre Moviment, ens ajuda a créixer com a persones, cadascú pel seu cantó, però alhora junts com a matrimoni; ens fa estar atents al creixement de l'altre, a ser conscients que l'acompanyem en el seu camí com ell ens acompanya en el nostre, des de la plena acceptació del que és i del que esdevé. Com diu el sant pare Francesc, *el matrimoni és un treball d'orfebreria que es fa dia rere dia al llarg de tota la vida. L'espòs fa madurar l'esposa com a dona, i l'esposa fa madurar l'espòs com a home. Ambdós creixen en humanitat.* Com pot ser que una eina tan magnífica no l'oferim als qui estan al nostre voltant o una mica més enllà, a tantes parelles que des de la individualitat no aconsegueixen arribar a aquesta acceptació mútua que és el matrimoni?

Nadal és el moment de la manifestació del Fill de Déu a la terra; els àngels canten la seva vinguda a tota ànima que els vulgui escoltar, la llum brilla dins del pessebre: Aquell qui ha nascut ha vingut a portar la Pau al món.

Potser és hora també, de –com els àngels– escampar la nostra petita bona nova al nostre petit món...

Bones i Santes Festes!

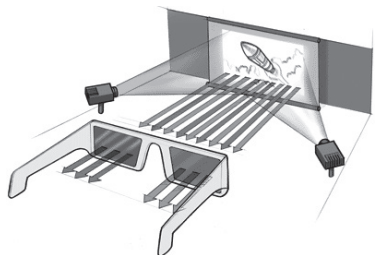
Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals

» AMOR A 3-D

N'hi ha molts que sempre volen rebaixes; i els de dalt, per la seva banda, ens fan retallades. Però cal que, en allò que és veritablement important, no ens deixem prendre el que és propi de la humanitat i, especialment, dels cristians: l'amor.

És cert que, l'amor és més que una paraula. Tampoc no és simplement un sentiment superficial d'estimació. No és només –irònicament– donar un petó a la punta del nas. En canvi, la plenitud de l'amor sí que sembla ser **el lliurament total i continuat d'una persona a una altra persona**. I que n'és d'important estimar! Com deia el Sant Pare Joan XXIII, *tan important és estimar com deixar-se estimar*.

A la Bíblia, en el Vell Testament, se'ns parla de l'**amor a Déu i a les persones**. Són dues cites que el mateix Jesús recupera i uneix davant la pregunta capciosa del mestre de la Llei. Així, l'Evangeli ens fa veure noves dimensions de l'amor. Quan li pregunten a Jesús (Mt 22,35) *quin és el manament més gran de la Llei?*, respon amb tota claredat que no hi ha només un manament, com si es tractés d'una línia,

en una direcció: **estima Déu**; sinó que hi ha una altra dimensió: **estima els altres**.

Un primer manament és el que Jesús cita del **Deuteronomi** (6,4s) en direcció cap a Déu [*Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament*]; i l'altre que cita és del llibre del **Levític** (19,18), devers els proïsmes [*Estima els altres com a tu mateix*]. Aquí hi queden ben marcades les dues dimensions de l'amor: una de vertical, cap a Déu; i una altra d'horitzontal, cap a les persones. Així, ja tenim l'amor en **dues dimensions** (2-D).

Per al que vull dir, pot servir d'exemple el cinema: normalment veiem les pantalles de cine en dues dimensions, perquè la pantalla és plana. Però d'un temps ençà molts hem vist cinema que en diuen en

tres dimensions, amb aquelles ulleres especials, la qual cosa fa que tinguem una sensació nova en percebre **les imatges amb volum i com si sortissin de la pantalla**.

De manera semblant podem aplicar les paraules de Jesús en aquest passatge de l'Evangeli que he citat. No es tracta només de dues dimensions –*estimar Déu i estimar el proïsme*– com a conjunció del que ja era manat respectivament en els llibres del Deuteronomi i del Levític. **La novetat de Jesús** està en el fet de posar-les en un mateix nivell. Serà l'evangelista Joan qui ens dirà que no podem separar l'amor a Déu de l'amor als altres (1Jo 4,20: *Si algú afirmava: 'Jo estimo Déu', però no estima el germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu*).

En el Sant Sopar –atenció!– és Jesús qui dóna la pauta (Jo 13,34): *Us dono un nou manament: que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat*. I rebla el clau: *Així, doncs, estimeu-vos **els uns als altres***.

Aquesta és la clau, no és sols estimar “els altres” d'un en un; és **estimar-los com a grup** que són: com a família, com a grup, com a clan, com a nació!

A més, **des del nostre grup o família** –com a grup que som– hem de dirigir la nostra estimació cap a d'altres grups o famílies.

Això és **estimar a 3-D!** Estimar a tres dimensions, en relleu, globalment... D'aquesta manera, amb la resposta de Jesús tot adquireix una dimensió nova, un altre nivell, una plenitud total.

Mossèn Josep Lluís Socias Bruguera
Consiliari dels EMD de Catalunya i Menorca

» TESTIMONIAR L'ALEGRIA DE SER CRISTIANS (2)

Molt estimats *équipiers*,

Us saludo cordialment, desitjant de tot cor que aquest missatge us trobi a tots ocupats en les vostres diverses activitats, en què busqueu complir, com a matrimoni i com a família, la voluntat de Déu, que va pensar en cadascun de vosaltres des de tota l'eternitat. És veritablement confortant per a nosaltres aquesta mirada de fe que ens ensenya que el pensament i l'amor de Déu ens precedeixen.

Avui en dia és molt problemàtic parlar de l'amor, una paraula que s'està quedant buida del seu significat dinàmic i original. Però nosaltres volem tenir la gosadia de seguir insistint en això, sobretot en el context de la nostra vocació conjugal. Benet XVI ens recorda que estem salvats, no per la ciència, sinó per l'amor (*Spe Salvi*, 26), l'amor que ens precedeix i que troba en el Cor de Jesús la seva més sublim expressió (*Spe Salvi*, 27).

En la literatura poètica i la tradició mística es parla de la ferida d'amor. Això vol dir que hi ha una relació profunda i misteriosa entre patir i estimar. De fet, patir sense amor condueix a la frustració i la desesperació; però estimar sense patiment no és més que l'explotació de l'altre reduint-lo a un objecte de plaer. L'amor que ens salva, i que s'aprèn a l'escola del Cor de Jesús ferit d'amor, és l'amor oblatiu, l'amor que es manifesta en

la fidelitat i la disponibilitat a lliurar-se a l'altre fins al punt de ser capaç de donar la vida per ell.

Ens hem de preguntar el motiu pel qual estimem o volem bé a algú: perquè som bons o perquè els altres posseeixen una bondat que ens atreu?

L'amor evoca la inclinació cap a l'altre que ens atreu per la seva bondat. Així hem d'estar atents per reconèixer la bondat dels altres i mirar de respectar-la, i és en aquest sentit que es manifesta l'amor, a través del qual volem el bé de l'altre a causa del bé que tresoreja en ell mateix.

El Papa Francesc dedica dos números de la *Lumen Fidei* al matrimoni i la família, en els quals ens diu que la relació esponsalícia té molta similitud amb la dinàmica de la fe: *L'home i la dona es poden prometre amor mutu en un gest que compromet*

tota la seva vida i recorda molts aspectes de la fe: prometre un amor que durí per sempre és possible quan es descobreix un disseny més gran que els propis projectes, que ens sosté i ens permet donar tot el futur a la persona estimada (Lumen Fidei, 52).

Vivim en una època en què sembla que aquestes paraules no troben aplicació, perquè avui les persones tenen dificultats per comprometre's a una relació per a tota la vida, fins que la mort les separi; avui en dia, es té por, o hom se sent incapaç de *donar tot el futur a la persona estimada*. Però Jesús ens diu que el que és impossible per als homes és possible per a Déu, i és des d'aquesta possibilitat divina, que és la gràcia del sagrament del matrimoni, que els matrimonis cristians són enviats a donar testimoni; a donar testimoni de l'alegria del do del futur a la persona estimada, la donació que realment salva. Ser testimonis d'aquesta alegria és la missió i el carisma del nostre Moviment.

Us saludo cordialment i amb l'amistat en el Senyor, implorant per a tots vosaltres l'abundància de gràcies i benediccions de Déu.

P. José Jacinto Ferreira de Farias, SCJ
Consiliari de l'ERI

» Els equips de la

Estimats amics,

Som la Françoise i en Rémi Gausse, membres de l'Equip Responsable Internacional, encarregats de la Comunicació i Relacions amb les Parelles Joves. Acabarem la nostra missió com a matrimoni responsable de l'Equip de la Súper Regió de França, Luxemburg i Suïssa l'agost del 2013. Estem casats des de fa quaranta-sis anys i tenim dos fills casats i set néts.

La internacionalitat del nostre Moviment és font de gran riquesa; l'última Trobada de Brasília ho va demostrar un cop més. És doncs important que els equipers de tot el món puguin estar en comunió; per això cal aprendre a conèixer millor la realitat de les nostres vides, a comprendre millor les nostres cultures, a aprendre millor la nostra manera de viure en equip. La comunicació juga un gran paper. Com diu el Papa Francesc, Comunicar bé ens ajuda a apropar-nos i conèixer-nos millor els uns als altres. Els mitjans moderns a la nostra disposició faciliten aquesta aproximació.

La pàgina d'internet és, en aquest sentit, una eina eficaç que cal millorar sense parar, actualitzar-la, fer-la més atractiva. Es crearà un Comitè de Redacció per reflexionar sobre la seva renovació, i se supervisarà regularment perquè les diferents seccions estiguin enriquides i actualitzades. Hi haurà corresponsals

mare de déu i les parelles joves

de les diferents zones encarregats d'informar dels esdeveniments que mereixen ser coneguts per tots. La part dedicada al P. Caffarel i a la seva obra serà revisada, aprofundida i il·lustrada. D'altra banda, dins de la preocupació per evangelitzar i per romandre fidels al carisma fundacional, s'hi inclouran textos de reflexió sobre el matrimoni i la parella. Així, progressivament, la pàgina web internacional es convertirà en lloc web de referència.

Com que el matrimoni cristià i la família, cèl·lula base de la societat, travessen actualment una greu crisi al món, és imperatiu que els Equips de la Mare de Déu reflexionin sobre els mitjans que s'han de posar en marxa per donar-se a conèixer millor. El carisma fundacional i la pedagogia del nostre Moviment poden ser font d'ajuda per a un gran nombre de parelles joves preocupades davant d'aquesta evolució i desitjoses d'aconseguir una unió duradora i ancorada en la Fe. El Papa Francesc, en la seva última Exhortació Apostòlica, no ha deixat de convidar els cristians a sortir de la nostra pròpia comoditat i tenir el valor de reunir totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangeli.

Hem d'afegir que el nostre Moviment, fundat en l'espiritualitat conjugal i el sagrament del matrimoni, té com a missió evangelitzar en profunditat les

joves parelles que ja són equippers. Cal, doncs, testimoniar a favor del matrimoni, aportar una mirada de fe sobre aquesta noble institució i demostrar que un matrimoni durador no és una utopia i que amb l'ajuda del Senyor i l'exercici de la voluntat això és possible i és engrescador.

S'imposa més que mai ajudar les parelles a discernir sobre la vivència d'una espiritualitat conjugal forta, davant d'una societat que difon un gran nombre de mentides i predica la superficialitat. Convé conciliar iniciació i aprofundiment, gradualisme i exigència, i per a això cal fer un esforç d'imaginació i creativitat.

Essent com són les realitats quotidianes les mateixes arreu del món, cal reflexionar sobre les evolucions del Moviment adaptades als llocs i les circumstàncies. És responsabilitat de l'ERI traçar els camins d'unitat i donar

» *Notícies del món:*

espai a veus noves per donar resposta al que esperen aquestes parelles que tenen necessitat de ser acompanyades per aconseguir que la seva unió sigui duradora.

El primer que cal fer és facilitar la trobada d'aquests joves amb l'Amor de Déu, testimoniar-los la Bona Nova que Jesús va venir a anunciar-nos. L'Evangeli -com va dir el Papa Francesc a la Jornada Mundial de la Joventut de Rio de Janeiro- és per a tots ..., no és només per als que estan més propers, més receptius, més acollidors, és per a tots.

Els Equips de la Mare de Déu, amb l'ajuda de l'Esperit, han d'acceptar aquest bell desafiament.

Françoise i Rémi Gausse
Equip Responsable Internacional
Comunicació i Relacions amb les Parelles
Joves

Aquest estiu a finals de juliol es va celebrar a Medway, a prop de Boston, el Col·legi Internacional.

Més enllà de la nomenclatura, a vegades una mica difícil d'assimilar, el Col·legi Internacional no és res més que la trobada de tots els Responsables Súper Regionals del món juntament amb els matrimonis que formen l'ERI i els consiliaris que hi participen. Tot plegat, petits retalls del nostre món que acaben donant una visió global de la realitat que s'hi viu.

Aquesta trobada se celebra un cop l'any, i s'hi posen en comú tant les petites realitats que formen el Moviment com les tasques empreses des de l'Equip Internacional.

D'aquesta trobada ens ha arribat el ressò de la difícil situació que viuen els cristians a l'Orient Mitjà, agreujada per la guerra, endèmica ja en aquella zona però que els darrers temps ha mostrat una cara especialment cruel i devastadora. A Síria, per exemple, funcionaven 59 Equips en 7 Sectors abans de l'esclat de la guerra. Alep, ciutat avui devastada, reunia 3 Sectors... La solidaritat dels Equips es manifesta a través dels Equips del Líban, terra d'acollida de desenes de milers de cristians que fugen, especialment de Síria i l'Iraq.

Col·legi internacional a Medway (Boston)

També ens ha arribat notícia dels projectes engegats ja el curs passat, entre els quals el desenvolupament d'un pla de formació per a tot el Moviment, el Camí de Formació. Ve a ser com una mena de formació continuada adaptada als diferents moments de cada Equip, ja que és evident, cada vegada més, la necessitat d'una formació i animació contínues en els Equips, així com també l'Església necessita, i cada vegada més, matrimonis formats i animats. A Catalunya i Menorca volem emprendre aquest camí, i per això estem treballant-hi ja amb l'Equip de Formació; esperem que a través dels vostres respectius Responsables de

Sector us arribi notícia del seguiment del projecte!

Especialment interessants ens semblen les aportacions dels Equips Satèl·lit. Actualment en funcionen dos de permanents i dos més de caràcter temporal.

Els dos Equips Permanents són el de Pedagogia i el de Reflexió. El primer, el de Pedagogia, pretén refrescar, amb una visió actual, tots els aspectes de la pedagogia del Moviment. El seu primer objectiu són els Punts Concrets d'Esforç. L'Equip Satèl·lit de Reflexió i Recerca té com a objectiu recollir i sistematitzar totes les publicacions que

Col·legi Internacional dels EMD
Medway, Massachusetts / Juliol 2014

s'han fet en l'àmbit del Moviment, fent-les accessibles, així com suggerir lectures interessants i proposar temes d'estudi actuals.

Els dos Equips Satèl·lit Temporals neixen de necessitats concretes del nostre entorn. El de Teologia de la Sexualitat que, adaptant-se als di-ferents entorns, està inicialment constituït per un grup americà i un grup euroasiàtic, vol portar a terme una reflexió que convidi les parelles a observar, escoltar i parlar sobre la seva vivència de la sexualitat, descobrint-hi un regal de Déu i un medi de santificació. El de Formació Cristiana neix de la constatació, en determinats àmbits, de la necessitat que tenen actualment bastants matrimonis d'una formació cristiana bàsica.

Totes aquestes vivències ens arriben a través del Col·legi Súper Regional. L'any que ve, el 2015, el Col·legi Internacional es farà una mica més tard, a la primavera de setembre, a Roma. En aquesta ocasió, com es fa cada 6 anys, hi assistirem també tots els Responsables Regionals del món, i tornarem ja amb la convocatòria de la següent Trobada Internacional, prevista per al 2018. Arribat el moment us en donarem comptes; mentrestant, a través de la pàgina internacional, totalment renovada, si tot va bé, cap a la darrerria del 2014, en podrem anar tenint més notícies.

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals

Col·legi Internacional dels EMD
Medway, Massachusetts / Juliol 2014

» *Sector Vallès 2014 - 2015: La Reunió mixta, un any més*

Després de la temporada d'estiu, els Equips de la Mare de Déu del Sector del Vallès ens hem tornat a posar en marxa, amb el propòsit de portar a terme els objectius marcats per a aquest curs i insistir en els que no vam poder aconseguir durant el curs passat.

El passat dia 2 d'octubre vam celebrar la primera Reunió de Responsables d'Equip, en què es va aprovar, entre altres coses, el Calendari de Trobades del Sector i la distribució de tasques que es portaran a terme durant el curs 2014-2015.

Dins del Programa de Trobades del Sector Vallès voldríem remarcar-ne una de ben especial a la qual nosaltres, des que formem part dels Equips sempre hem participat i l'hem viscuda any rere any amb goig renovat: la Reunió Mixta.

En tot l'entorn dels Equips del Sector del Vallès, ja és un clàssic que cada mes de febrer celebrem aquesta peculiar Reunió, tots els membres dels nostres equips repartits en diferents grups, en què el mateix dia i hora, ens trobem a les diverses llars acollidores assignades per celebrar l'amistat, l'acollida, la pregària i l'estudi del tema, adequat als temps actuals i en un ambient de fraternitat en què hi podem compartir idees, esforços, dedicacions, serveis i tantes coses..., totes sota la llum de l'Evangelí.

Creiem que la Reunió Mixta pot ser una eina més per ajudar-nos a portar a terme el lema que enguany ens ha proposat el Moviment, " Discernir els signes dels temps. Surt de casa teva" , en sintonia amb la missió que el Papa Francesc ens encomana a tots els cristians del món, d'ajudar i estar al costat dels més necessitats.

Francesc Capdevila i Matilde Gasol
Responsables Sector Vallès

» *Primera intersector: les nostres il·lusions per a aquest curs*

Comencem un nou curs! I com cada any, la primera Reunió Intersector és una oportunitat per a nosaltres per poder compartir amb tots, a través dels vostres Responsables de Sector, les il·lusions posades en els projectes que ja estan en marxa o que volem iniciar aquest curs.

Aquesta primera Intersector es va fer a l'Escorial, coincidint amb l'inici de curs de la Súper Regió, amb tots els Responsables de Sector de la resta de la Súper Regió.

Els que hi heu participat sabeu que de primer acostumem a fer un petit balanç del curs anterior. Aquesta vegada hem intentat transmetre-us el nostre agraïment per a tots els que va fer possible que la Trobada de la Sagrada Família fos un èxit, perquè per a nosaltres ho va ser, i tant!

També voldríem que féssiu arribar als vostres Consiliaris el nostre desig de reunir-nos amb tots ells per conèixer-los i recollir-ne les experiències i coneixement. Ho anem fent de mica en mica, per Sectors, aprofitant les Reunions Intersector.

En aquesta primera Reunió, també, es va presentar el lema: Surt de casa, obre't al món! Deveu haver tingut ocasió de comprovar com aquesta idea s'alineja del tot amb el tema del curs i amb el que des de l'Església se'ns demana cada vegada més: que ens fem presents al món com a matrimonis cristians.

Per això també volem reforçar la nostra presència al nostre entorn com

a Moviment, tant a nivell dels nostres Bisbats respectius com pel que fa a la col·laboració amb altres entitats amb les quals podem compartir alguns objectius. Creiem que la nostra presència com a laics és molt important en el moment que viu la nostra societat i l'Església, i per això la nostra força serà més gran si anem tots units, fent xarxa.

Mirant cap a casa, una de les nostres prioritats per a aquest curs és renovar l'Equip de Pilotatge i reenfocar la formació en la línia que us hem explicat, el Camí de Formació. Són reptes que hem assumit per a aquest curs però que no podem tirar

endavant sense la vostra complicitat i participació.

No podem resumir en quatre ratlles tota la il·lusió que tenim posada en aquest tercer curs de responsabilitat! Els vostres Responsables de Sector ja us ho deuen haver explicat; el camí que hem iniciat amb ells és molt engrescador, però el principal repte que hi hem posat des del principi és el de no caure en l'apatia que paralitza i ens amaga als ulls del món. No s'encén una llàntia per amagar-la a dins de l'armari...

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals

» *Trobada de pregària*

El dia 18 d'octubre ens vam reunir a la parròquia de la Verge de la Pau els Sectors E/G, A/L i C, de Barcelona, per l'oració de beatificació del Pare Caffarel.

Volem agrair la preparació que en van fer en Juan Carlos i la Susi.

Ens sentim molt units a tots els équiipers d'arreu del món i d'una manera ben especial al Pare Caffarel.

Ramon Burniol i Ofèlia Gómez
EMD 178

» Reflexions per a la trobada d'advent

“Sento una veu que crida: al desert obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li un camí ben ample.” Mc. 1,2

Tothom ho sap, Advent és temps de preparació del Nadal. Temps de “conversió”, de rehabilitació com a creients, ens cal adaptació-renovació en allò que creiem, en espera de l'arribada del Senyor, temps joiós que ens invita a una espera dinàmica, a fer:

✓ **El Camí:** inici del sagrament de la salvació.

✓ **L'Estel:** punt fort de la nostra esperança.

✓ **La Llum** de què hem de donar testimoni: la Pasqua

Temps de preparació del cor en què hi ha uns personatges que ens parlen d'aquests temps joiós:

✓ **Isaïes:** profeta de l'Esperança d'Israel que demana saber esperar el Salvador, perquè Déu complirà les seves promeses (Ex. 3,11-22, Dt.26,5-10)

(Is. 45,5-8: *Jo sóc el Senyor, i no n'hi ha d'altre... tothom ho sap*)

✓ **Joan Baptista:** profeta amb la missió de preparar els camins al Senyor.

(Jn. 1,19-28)

✓ **Desert i Paraula:** lloc de solitud i de trobada amb Déu en el silenci que invita a la conversió, a rehabilitar-nos, a fer un canvi radical perquè el Salvador ja

és enmig nostre. (Jn. 1,29-34; Is. 35,1—10; 40,1-11.25;41,17-20;48,17-19)

Joan tanca l'Antic Testament com a temps d'Esperança i expectativa i enceta un temps de compliment d'aquesta Esperança (nou Elies) i és precursor del nostre Messies. (Is. 41,13-20; Mt.11,11-15; Llc1,67-80; Jn. 1,29-34: *Mireu l'Anyell de Déu, el qui lleva el pecat del món*)

✓ **Maria:** mare d'Esperança, disponibilitat i acollida, perquè en ella l'espera messiànica es fa realitat. (Llc 1,26-56: *Déu te guard, plena de gràcia...*)

✓ **Josep:** l'home just que és signe del compliment de la promesa de Déu.

(Mt. 22,41-46; Llc.201-8) amb contemplació, meditació-silenci, pregària

(Mt.1,19: *Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria... va fer el que li havia manat*)

El temps d'Advent ens demana:

✓ Mantenir-nos vigilants-atents en la fe i en l'oració (Paràbola de les verges, Mt.25,1s)

✓ Caminar pels camins de Déu (aplanar-los i fer-los fàcils, Mt. 3,1-4)

✓ Ser testimonis de la joia del Regne que ens porta el Salvador (Mt.4,17; Llc.17,20-21; Mc.4,11)

✓ Ser solidaris en i amb els pobres, que són els que reben la Bona Nova (Llc. 4, 18; Mt.11,5; Act.6,1; Rm. 5,26; II Cor. 8-9; Jm. 2,1-13; I Jn. 3,17; Ga.2,10)

✓ Acollir i reconèixer el Senyor que ve a nosaltres contínuament escoltant la seva Paraula, que ens empeny a viure amb més fidelitat. (Mt.8,10; Llc.7,44-48; Mc. 12,41-44).

Etimològicament la paraula Advent procedeix d'Advento, are, atum que significa apropar-se, venir; però també hi ha dues paraules més en llatí com Advenio, veni, ventum= arribar, i Adventus, -us = arribada. Totes tres paraules tenen sentit de moviment que en traducció lliure seria "anem venint"; tot plegat em suggereix tres preguntes:

"Anem venint" on? per què? com? Cal fer camí.

La corona d'Advent ens indica un temps que s'hi apleguen l'Esperança: color verd; la Festa-Alegria: color blanc; el Testimoni Ferm: color vermell; i fins i tot la Rehabilitació, revisant actituds: color lila.

La corona circular, representa l'eternitat: retorn a l'inici; la corona és símbol de distinció, reialesa, glòria, victòria, vida eterna..

En definitiva i resumint la simbologia dels quatre diumenges de l'Advent: 1er. **l'Amor**; 2on. **la Pau**; 3er. **el Goig**; i 4rt. **l'Esperança**, són els dons de la Pasqua

Lila - Esforç El Camí: Obriu una ruta al Senyor Mt.1,2

On ? Anem venint cap al Nadal, indica

que ens hem d'espavilar, moviment. Nadal festa-celebració del Naixement, temps d'esperança, de renovació i de pregària.

"Estigueu preparats, Déu ja és aquí" Mt. 1,18-2. Cal preparar la festa: Espavila't!

Quin món deixem enrere i quin món volem fer?

Verd- Esperança L'Estel: Hem vist com s'aixecava la seva estrella i venim... Mt. 2,2s

Per què? si anem venint cap al Nadal, cal fer l'experiència de Déu, d'un Déu que sembla absent, però que nosaltres hem de trobar, fent experiència de desert (Dt. 6,4; 4,9-10). Nadal és redescobrir aquest Déu que és fa home (Mt.3,17;17,5: Act. 13,32-39; Rm. 1,4).

Experiència de desert per trobar Déu, un Déu que es deixa trobar amb facilitat però que reclama atenció, reclama saber ser, saber fer, saber estar, com Maria que ens és Model d'Esperança i de Fidelitat, que malgrat els contratemps diu sí, un sí que canvià al món i la història No tinguis por Llc.1,30

Quina estrella segueixo i què puc oferir amb la corona d'Advent?

Vermell- Testimoni La Llum: La vida era la llum dels homes... i d'Ell n'hem rebut gràcia rere gràcia Jn. 1,4.17

Com? Si anem venint vol dir

movent-nos, caminant preparant-nos que significa renovant-nos, que implica canviar, rehabilitar-nos com a creients.

Rehabilitar-nos com a creients en el Senyor Jesús, tot estant atents a les manifestacions de l'Esperit, com el Baptista que inicià i preparà el camí a Aquell que és la nostra Esperança (Act. 26,6; He. 10,23; Fl. 3,11; Col.1,27; Ga. 5,5; I Pe. 1,3; ICor 13,13; He. 9,28)

Fl.3,10 *Així conec el Crist i la força de la seva Resurrecció...*

Quin és el nostre punt d'esforç aquest Advent?

Advent no és temps d'austeritat, sinó temps d'alegria per acollir de nou la vinguda constant de Déu i que nosaltres hem de fer possible. Els profetes ens parlen d'Aquell que ens alliberarà, si estem preparats. Pau ens diu: *Examineu-ho tot, quedeu-vos amb allò que és bo*. El Baptista ens exigeix *aplanar el camí*, que significa eliminar tot allò que no ens deixar progressar adequadament cap al Regne.

Estigueu preparats, el Senyor ja és aquí, celebrar el Nadal és admetre la presència de Déu en la nostra vida.

Blanc- Festa-Alegria El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres (Jn. 1,14)

Nadal és anunci de la Bona Nova que portarà a tot el poble l'alegria de la Pasqua.

Nadal és descobrir Déu en les coses senzilles de cada dia.

Nadal és descobrir que la Pau és possible ... *i a la terra Pau...*, *La Pau amb vosaltres*.

Nadal és la festa de Fe i d'Esperança en què celebrem l'inici de nostra salvació, fent l'esforç de comprendre el que Déu fa per nosaltres.

Nadal és viure l'alegria i la joia de la Pasqua, perquè la Resurrecció va ser per als pocs escollits com a testimonis, també el seu naixement serà humil i pobre entre aquella minoria que l'acceptaren i resten oberts a l'Amor.

En definitiva, per Nadal hem de celebrar el DO GRATUÏT DE DÉU: que no és fruit de cap acció humana, sinó de l'Esperit de Déu, i a més la GLÒRIA DE DÉU que es manifesta en Jesús, home veritable i alhora realitat TRANSCENDENT perquè per Ell, se'ns comunica la realitat plena. DÉU.

Què has fet, què fas i què faràs pel Senyor ?

Mentre eren a Betlem, va néixer el seu fill, Maria l'embolcallà i l'ajagué a la menjadora Ll.2,7

Pot ser així de fred o recordar que el nostre Pessebre és Camí (Esforç), Estel (Esperança) i Llum (Testimoni) en honor del qui ve i que celebrem per la seva obra salvadora la nit de Pasqua.

Què n'hem fet del Nadal autèntic ?

Rafael Láinez Mata
EMD Reus -9
Maspujols Oct. 2014

» 42a Trobada d'inici. Menorca

El passat diumenge 21 de setembre ens vàrem trobar al Col·legi Salesià de Ciutadella els matrimonis dels Equips de la Mare de Déu de Menorca: el motiu, la celebració de la 42a Trobada d'Inici de Curs.

La Jornada va començar a les 10 amb l'acollida i la pregària, que posteriorment va donar lloc a la xerrada plantejada: *Una intimitat itinerant: proposta del Papa Francesc per a una Església en sortida* (EvG 20-24) a càrrec de mossèn Jordi Bertomeu, Dr. en Dret Canònic, oficial de la Secció Disciplinar de la Congregació de la Doctrina de la Fe a Roma i Consiliari d'un grup dels EMD de Tortosa.

La xerrada va enfocar el tema de l'evangelització, començant per plantejar

un inici d'agraïment pel que hem rebut i rebem de Déu i seguint per emmarcar quina és la nostra missió. Va presentar el què, el qui i el com d'aquesta missió i ens va aportar idees sobre les actituds que hem d'adoptar per ser evangelitzadors.

També ens va exposar quina és l'Església del Papa Francesc i les noves categories teològiques, una de les quals és la *Chiesa in uscita* (Església en sortida), una Església que deixa enrere comoditats i immobilitats per obrir-se i sortir a la recerca dels altres, sense perdre el temps però amb paciència.

Una Església en sortida que redescobreix la família com a

regeneradora de la societat, que li caldrà situar en l'íntegra dimensió sacramental de l'Església. Aquesta considera també les dones com a protagonistes reals de l'anunci, veient la necessitat d'incorporar la presència femenina en llocs on es prenen decisions importants de l'Església.

Finalment també fa referència a una Església que redescobreix la relació entre anunci i proximitat als pobres, essent una Església amiga dels pobres i pobra en si mateixa.

La xerrada va ser amena i interessant en presentar les noves idees i plantejaments del Papa Francesc, aportant aires renovadors directament des de Roma.

Seguidament vàrem tenir una estona de treball en parella per comentar i aprofundir en el tema, que vàrem posar en comú en la trobada posterior per grups.

Havent dinat, els Responsables de Catalunya i Menorca, l'Albert i l'Anna,

després d'agrair la presència de varis matrimonis a la passada Trobada General a Barcelona, ens van presentar el temari d'estudi d'aquest curs, *Discernir els signes del temps*, en què es planteja el que podem fer els matrimonis a través dels Equips i el Moviment per obrir-nos al nostre entorn i a la nostra societat.

L'Eucaristia va ser presidida per mossèn Jordi Bertomeu, acompanyat pels consiliaris que van assistir a la Trobada d'Inici de Curs, en el transcurs de la qual es va aprofitar per fer el canvi de Responsables d'Enllaç Catalunya-Menorca, en Toni i na Pili de Ferreries, per en Joan i n'Àngels de Ciutadella. Així mateix també es va fer el canvi de Consiliari dels Equips de Menorca, mossèn Tòfol Vidal per mossèn Berto Vidal.

Finalment vam acabar la jornada ajuntant les mans i cantant plegats *l'Hora dels adéus* i desitjant-nos mútuament un curs profitós per a tothom.

Bosco i Susagna

Un moment de la xerrada de mossèn Bertomeu

» 42a Trobada d'inici. Tortosa

El diumenge 26 d'octubre els dos sectors de la diòcesi de Tortosa ens vam aplegar al Col·legi Sagrat Cor d'Amposta en la Trobada d'inici de curs. Sempre és motiu de goig retrobar-nos i constatar que la vida dels equips fa camí: alguns ja des de la Casa del Pare, com Felip Valdepérez, de qui vam escoltar, amb emoció, el record que ens van llegir els seus companys del Tortosa 1. Altres van ser amb nosaltres per primera vegada, com els del nou equip Tortosa 9, que estan a punt d'encetar el seu pilotatge: ells mateixos, acompanyats dels seus fills, tan petits, se'ns van presentar en l'Ofertori de la Missa. Va ser un signe molt bonic i que ens dóna esperança. Cal remarcar també la presència de l'Albert i l'Anna, els responsables de Catalunya i

Menorca, que ens van acompanyar i ajudar durant tota la jornada.

La trobada va tenir tres moments importants que podríem resumir en tres paraules: coneixement, celebració i responsabilitat. En el primer moment de treball vam poder gaudir de la presentació, amb diapositives i vídeos, de la "Panoràmica i reptes dels Equips de la Mare de Déu", que ens va fer conèixer com el carisma dels equips està present als cinc continents, i va contagiar-nos del testimoniatge i l'entusiasme de molts germans nostres. Els autors del material presentat són els membres de l'ERI i actuals responsables de la Regió Euro-africana –i responsables de la Súper

Regió espanyola fins l'any passat-, José Antonio i Amaya.

El moment central d'una trobada és sempre la celebració de l'Eucaristia, que aquest cop va presidir mossèn Josep Lluís Arín, consiliari de dos dels nostres equips. Va ser el moment de sentir de manera més intensa la presència de Crist entre nosaltres, d'agrair els seus dons i de demanar per allò que necessitem en el nostre matrimoni, en la nostra família, en el nostre equip i en el nostre moviment.

En acabar la Missa ens vam reunir per sectors per abordar els reptes que tenim al davant. Era especialment important la reunió del sector Tortosa B, que encara estava sense responsables, però va acabar amb un resultat molt positiu gràcies a la generositat de Toni Mayals i Susana Garcia, que han acceptat aquest servei.

Vam acabar la jornada amb el dinar de germanor, on vam compartir l'amistat i

tota mena de coses bones. Volem agrair la generositat amb què ens van acollir a les seves magnífiques instal·lacions les germanes que regeixen el col·legi i també a l'equip Amposta 11, que va tenir cura de l'acollida. Esperem retrobar-nos aviat en els exercicis espirituals d'Advent que farem el 29 i 30 de novembre.

Santi Carbó Sanchis – Maria Josep Meix

EMD Tortosa - 7

Toni Mayals i Susanna Garcia amb Mossèn Jordi

» *en record* Felipe Valldepérez, de l'EMD Tortosa-1

“Estic preparat, quan Déu ho vulgui i em cridi aniré a casa seva”

Aquella tarda del dia 4 d'agost proppassat el sol es ponía i deixava contra la muntanya dels Ports del Caro, com sol passar en les nostres terres quan bufa una mica el mestral, uns núvols esponjats multicolors. En una habitació de l'Hospital de Jesús-Tortosa es ponía una vida, la de Felipe Valldepérez, i deixava també petjades multicolors.

El gresol de la vida de Felipe s'havia esberlat. Felipe s'ha mort. Qui era?. Espòs i pare de família amb una filla i un nét. Enamorat de la terra que conreava la seva finca, comerciant que viatjava venent metalls, periodista esportiu, membre d'associacions locals, i cristià practicant.

Un dia va ser empeltat per la saba dels Equips de la Mare de Déu formant part de l'Equip Tortosa-1 i la seva vida cristiana va fer un tomb de 180 graus. Totes les seves qualitats humanes i professionals les va posar al servei de l'Església. Tresorer de Càritas Diocesana, vocal del Consell Pastoral Diocesà, membre dels Consells de Pastoral i d'Economia de la seva parròquia, la dels Dolors de Tortosa, i, sobretot, al servei dels Equips de la Mare de Déu.

Fou en un temps responsable diocesà del Sector de Tortosa i darrerament del seu Equip. Sempre content, sempre treballador, sempre al servei dels Equips. Portador del Nou Alè dels Equips en totes les trobades diocesanes i a nivell de Catalunya i Menorca. Petjades multicolors de serveis. Bon comunicador oral i per escrit.

Per això va saber comunicar-nos en les darreres setmanes de la seva vida com cal

viure la lluita contra el càncer que de mica a mica anava minant la seva vida. No va perdre mai el somriure i tothora agraïa el que li feien per salvar-li la vida, tot i adonar-se que era impossible; i per això manifestava: “estic preparat i quan Déu ho vulgui i em cridi aniré a Casa seva”.

Aquella tarda la seva vida es va pondre, deixant una estelada de llums. Ens va causar dolor la seva mort, però com ens diu el Papa Francesc: “el dolor, si es viu com ens ensenya Crist, amaga també una benedicció i fins i tot una certa alegria. Alegria dolorosa, certament, però vertadera”.

L'Equip Tortosa-1, compost ara per dos matrimonis, un vidu i tres vídues continua reunint-se mensualment. Reunions acomodades al nostre avui. Però reunions que ens fan viure la comunió amb els nostres germans del Cel que intentem tenir ben presents recordant la senzillesa i humilitat de Cinta, el seny de Joan, l'empenta d'en Toni i els serveis de Felipe.

Necessitem la reunió perquè enmíg de la tristor l'esperit no s'arrugui, el cor no perdi el seu escalf i la nostra vida no es deixi portar ni pel pes dels anys ni pel “si no fos”.

A la Missa Exequiral el mossèn de la parròquia de Felipe va dir que es veia obligat a fer-ne un panegíric per tot el que havia fet per la seva parròquia. Ara nosaltres no en fem cap, de panegíric, senzillament recordem i vivim sota els raigs multicolors de llum que ens ha deixat Felipe.

Mossèn Josep Tomàs

» EL BANC DELS ALIMENTS

Una experiència de voluntariat

El **Banc dels Aliments** és una **entitat benèfica sense ànim de lucre**,

- ✓ **independent** de qualsevol ideologia econòmica, política o religiosa
- ✓ basada en el **voluntariat**
- ✓ amb l'objectiu de **recuperar els excedents alimentaris de les empreses**
- ✓ i **distribuir-los gratuïtament** entre les persones necessitades d'aquí
- ✓ evitant-ne el **malbaratament**.

El Banc dels Aliments per tant,

- ✓ Contacta amb les empreses alimentàries per sol·licitar la donació gratuïta d'aquells aliments que no poden comercialitzar però que són aptes per al consum.
- ✓ Gestiona la recollida, classificació i emmagatzematge d'aquests aliments i en prepara la redistribució.
- ✓ Els reparteix a les entitats benèfiques, que els distribueixen entre les persones necessitades
- ✓ Assegura d'aquesta manera que els aliments arribin al seu destí final, garantint-ne una distribució justa.

Paral·lelament el Banc realitza una sèrie de Programes Especials:

- ✓ Distribució d'aliments del Programa d'Ajut de la Unió Europea.
- ✓ Transformació d'excedents de fruita en suc.
- ✓ Distribució de fruita i hortalisses excedents del mercat
- ✓ Recollida de producte fresc a Mercabarna.
- ✓ Xarxa de fred per distribució d'aliments refrigerats o congelats.
- ✓ Escoles: sensibilització d'alumnes, personal docent i famílies.
- ✓ Recaptes solidaris entre empleats d'empreses.
- ✓ Recuperació de minves als supermercats i mercats municipals.

I també les campanyes especials com El Gran Recapte d'Aliments a Catalunya.

I tota aquesta feina es fa amb la col·laboració desinteressada de voluntaris. Actualment en som gairebé 200 i només hi ha 7 persones fixes de personal tècnic, necessàries per poder assegurar la continuïtat de la tasca diària.

Els voluntaris ocupen des dels càrrecs més elevats i representatius de l'organització, com són presidència, direcció, secretaria general o responsables de la majoria de departaments, fins als llocs de treball més senzills, com ajudar a classificar aliments al magatzem i preparar els lots de sortida o contestar al telèfon, passant per tots els llocs intermedis de l'estructura, molt similar a la d'una empresa.

Hi ha gent que contacta amb les empreses per obtenir aliments o donacions; d'altres s'ocupen de la relació amb les entitats benèfiques a les quals s'atén des del Banc. N'hi ha que s'encarreguen de l'administració, de la informàtica, de la comunicació, del control de qualitat dels aliments, de la formació a les escoles, del manteniment de les

instal·lacions i, naturalment, de tota la logística, control i funcionament del magatzem, etc. Tot està en mans de voluntaris.

I d'on surten aquest voluntaris?

Majoritàriament són gent que han acabat la seva vida laboral i destinen una part del seu temps lliure a ajudar en aquestes tasques. Uns aporten els coneixements i experiència adquirits en les seves professions i d'altres fan justament feines absolutament diferents de les que havien fet sempre. També n'hi ha que s'han quedat a l'atur i mentre no troben una feina s'ofereixen per donar un cop de mà.

Però tots hi són amb la il·lusió d'assolir un mateix objectiu: poder recuperar el màxim d'aliments per ajudar a qui avui més ho necessita.

El Banc dels Aliments és com una empresa, de fet és una plataforma logística de distribució d'aliments, on el personal, en comptes de cobrar un sou,

aporta el seu capital en forma de temps, sempre en la mesura de les possibilitats de cadascú.

En un món on gairebé tot es mou pels diners, és una oportunitat de demostrar que el temps té un valor immens si es posa a disposició d'una bona causa i que és un bé preuat del que tots, en una mesura o altre, en disposem.

És una feina sense cap altre recompensa que la satisfacció d'estar contribuint a que algú, desconegut i al mateix temps proper a nosaltres, pugui al menys menjar cada dia i segueixi mantenint l'esperança de sortir-se'n malgrat la seva situació actual.

I què és el que mou tota aquesta gent?
Sense haver-ho de preguntar, amb

el temps descobreixes que una bona part dels voluntaris tenen o han tingut i mantenen alguna vinculació religiosa d'origen i caràcter molt divers. Però també t'adones que molts d'altres vénen moguts només per un sentiment de solidaritat amb els que avui pateixen fam a la nostra societat.

Això demostra que aquesta generositat per ajudar a qui més ho necessita no és exclusiva de ningú i que només cal estar atents a aquesta crida interior. Tothom pot ajudar i junts encara podem fer més. Els qui estem al Banc dels Aliments això ho experimentem dia rere dia.

Avui són més de 150.000 persones les que mengen cada dia gràcies al Banc dels Aliments. Si no fos pels voluntaris, el Banc no existiria.

Jesús Portella Garcia
EMD B94

» *Sobre la pobresa actual*

La Montse s'ha quedat sense feina. Treballava a la fàbrica de de vidre que va tancar fa dos anys. Ja no cobra l'atur i amb cinquanta-vuit anys li és difícil trobar una altra feina.

Alguns li deien que són temps de crisi, que no és fàcil per a ningú, però ella sent que no l'entendem. El seu fill ha hagut de marxar fora per trobar un treball. Ara ella està sola. I se sent sola; no sap com es farà càrrec del lloguer del pis, ni de totes les despeses del dia a dia. No sap com gestionar el temps que li sobra ni la tristesa que l'envaeix.

I és que no estem parlant de crisi: estem parlant de pobresa. Les últimes dades de Càritas ens diuen que onze milions de persones a Espanya viuen per sota del llindar de la pobresa; set-centes quarantamil llars no tenen ingressos; cinc milions de persones es consideren excloses del sistema; parlem d'una pobresa que empeny moltes persones a l'angoixa, a la manca d'esperança, a la solitud i, com a conseqüència, al deteriorament de les relacions socials.

I no ens queda lluny: si estem atents veiem cada dia, molt a prop nostre, signes

evidents d'aquesta pobresa; famílies que sofreixen en silenci, que no gosen explicar la seva situació. Cal que tinguem els ulls oberts i no ens deixem enganyar quan alguns, per interessos, ens volen fer creure que no n'hi ha per tant.

Amb tot, hi ha lloc per a l'esperança. Davant d'aquesta situació, és molta la gent que s'aboca a ajudar. Diverses iniciatives solidàries arrelen amb força en la nostra societat per estar al costat dels més necessitats i des del nostre lloc podem donar esperança a aquells amb qui ningú ja no compta: només dedicant una mica del nostre temps a acollir-los i escoltar-los.

La Montse ha parlat amb les dones del casal del seu barri. Li han explicat que dues tardes a la setmana organitzen tallers de costura i també li han dit que ella hi podria col·laborar. Així ha començat a sortir de casa per trobar-se amb altra gent amb qui compartir el seu temps, les seves habilitats i, per què no, les seves cabòries.

Lourdes Gabarrón

“No us deixeu vèncer pel desànim. La nostra alegria no és res que neixi de tenir tantes coses, sinó d'haver trobat una persona, Jesús, que està entre nosaltres; neix de saber que amb ell mai no estarem sols, àdhuc en el moments difícils, encara que el camí de la vida ensopegui amb problemes i obstacles que semblin insuperables.”

Paraules del Papa Francesc

» *Bicicletada pro Gaza. Boticaris per una bona causa*

El nostres noms són Leonor i Ramon i som membres dels Equips de la Mare de Déu de Catalunya, concretament de l'EMD Amposta-8. Portem molts anys integrats a l'equip i els nostres fills han crescut i han estat educats en un ambient religiós i de germanor amb tots el membres de l'equip. Hem intentat educar-los segons els millors valors que ens aporta el Moviment i han crescut forts i sans, tant físicament com espiritualment.

Aquest estiu, el nostre fill Ramon (Ramonet, com l'anomenem a casa) de 26 anys d'edat, ens va proposat un viatge aventurer, que en principi ens va parèixer una mica arriscat i perillós però, a la vegada molt altruista i interessant. Juntament amb Salvador, un company de la Facultat de Farmàcia molt amic d'ell, pretenien fer

un viatge de 1.800 Km. Aital viatge havia de ser des de Budapest fins a Istanbul, durant un mes i únicament ajudats de les seves pròpies cames, bicicletes, tenda de campanya i estris necessaris per a la acampada lliure. Aquesta travessia havia de discórrer majoritàriament seguint el riu Danubi, i havia de travessar diversos països; entre els quals: Hongria, Croàcia, Sèrbia, Romania, Bulgària i Turquia. Des de sempre han estat amants d'aquest esport i fidels a la famosa cita d'Albert Einstein, que diu: "Life is like riding a bicycle. To keep your balance, you must keep moving".

En Ramonet estava realment animat i ens va comentar que volien fer un projecte benèfic aprofitant el viatge que tenien planejat. El projecte consistia a recaptar 1 euro per cada quilòmetre recorregut a través d'un portal web de projectes solidaris anomenat www.migranodearena.org. El projecte en concret estava lligat a l'**ONG Save the children**, la qual els va agrair molt la iniciativa. Pretenien recollir fons, sense decantar-se políticament per cap ideologia, per als nens de la Franja de Gaza i d'Israel, que en aquell moment eren víctimes del terrible conflicte bèl·lic. Per això van crear un bloc on actualitzaven les anècdotes diàries i comentaven l'itinerari del dia, ajudats pel seu telèfon mòbil. Feien

difusió del bloc ruta.26.wordpress.com” a través de les xarxes socials i animaven la gent a col·laborar amb el seu projecte solidari.

Amics, familiars, coneguts i desconeguts s’hi van afegir i els animaven quilòmetre rere quilòmetre. Van aconseguir recollir prop de 1.300 euros, els quals van ser íntegrament donats a l’ONG que hem esmentat més amunt. En breu en seran protagonistes, ja que presentaran el viatge al públic de l’organització.

Com a membres dels Equips, ens sentim molt orgullosos que l’educació cristiana ensenyada estigui donant aquest fruits tan gratificants. Animem tots els matrimonis a ser perseverants a l’hora d’inculcar als seus fills que siguin solidaris i facin el bé, ja que no hi ha millor recompensa per als pares, que veure-hi reflectits els nostres valors.

Leonor i Ramon
EMD Amposta-8

» *Joaquima Portabella Bover*

Ha traspasat el 28 d'octubre.

L'Equip Girona 9 està de dol. L'ànima d'aquest equip ens ha deixat. Quan estàvem a punt per celebrar els 50 anys de l'equip, ella –la Quimeta– no podrà ser-hi. Estem molt tristos, però també ens ha deixat molta pau. En la missa funeral que va omplir el temple de Salt amb gent de totes classes i condicions, el celebrant entre altres coses va dir: ***La Quimeta ha viscut amb un constant somriure a la cara i una actitud que inspirava optimisme.*** Va recordar que havia realitzat una àmplia i generosa tasca social especialment entre els més necessitats convertint-se en ***una d'aquelles persones que han vingut a aquest món per estimar i ajudar els altres. Ha estat un exemple i un regal per a tots els que vam tenir el goig de conèixer-la.*** Ella sabia que la vida se li acabava i va suportar la malaltia amb una enteresa i discreció que ens ha commogut a tots. Ha mort amb una dignitat admirable. Ara nosaltres només podem dir: ***Quimeta, prega per nosaltres! Esperem retrobar-nos tots plegats al Cel.***

El seu marit, en Meru Gudayol, fa poc temps va editar un llibret titulat POEMES DE VIDA, dedicats a cadascun dels seus familiars i a tots els membres de l'equip i, no caldria sinó, a la seva esposa. Aquest, dedicat a ella, diu així:

AL TEU COSTAT

Per a la Quimeta en el dia del seu aniversari

El món se'n va a la deriva;
però feliç al teu costat,
m'ha donat la fe, més viva,
que obre el cor, de bat a bat.

Fa molts anys, però avui torna
un dia fred de febrer,
que començava l'espurna
d'un amor, net i sincer,

que ens fa la vida menys dura.
Cada any és més costerut,
més, sense fer mai gatzara,
sempre ens ha servit d'escut,

I el teu somriure m'empara;
Immers en un món perdut,

Equip GIRONA 9

» Any Teresià

PASTORES QUE VELÁIS

¡Ah, pastores que veláis,
por guardar vuestro rebaño,
mirad que os nace un Cordero,
Hijo de Dios Soberano!

Viene pobre y despreciado,
comenzadle ya a guardar,
que el lobo os le ha de llevar,
sin que le hayamos gozado.
Gil, dame acá aquel cayado
que no me saldrá de mano,
no nos lleven al Cordero:
¿no ves que es Dios Soberano?

¡Sonzas!, que estoy aturrido
de gozo y de penas junto.
¿Si es Dios el que hoy ha nacido,
cómo puede ser difunto?
¡Oh, que es hombre también junto!
La vida estará en su mano;
mirad, que es este el Cordero,
Hijo de Dios Soberano.

No sé para qué le piden,
pues le dan después tal guerra.
Mía fe, Gil, mejor será
que se nos torne a su tierra.
Si el pecado nos destierra,
y está el bien todo en su mano,
ya que ha venido, padezca
este Dios tan Soberano.

Poco te duele su pena;
¡oh, cómo es cierto del hombre,
cuando nos viene provecho,
el mal ajeno se esconde!
¿No ves que gana renombre
de pastor de gran rebaño?
Con todo, es cosa muy fuerte
que muera Dios Soberano.

Durant l'any jubilar 2014-2015 es commemora el Vè Centenari del naixement de santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515) - Alba de Tormes, Salamanca, 1582). D'aquesta gran santa n'escollim un poema de Nadal i un altre de molt conegut que sempre portava damunt, dins del llibre de pregàries.

NADA TE TURBE

Nada te turbe;
nada te espante;
todo se pasa;
Dios no se muda,
la paciencia
todo lo alcanza.
Quien a Dios tiene,
nada le falta.
Solo Dios basta.

Comentari selecció a càrrec de
Carme Meix

» Reflexions a l'entorn de l'actual cruïlla política

“Estima Déu sobre totes les coses”

“Estima els altres com a tu mateix”

“Retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i doneu a Déu allò que és de Déu”.

Després de dècades de desencís, vivim un temps d'efervescència política, una estranya barreja d'indignació i d'il·lusió en què ens estem jugant si més no la configuració del nostre país durant la propera generació. ¿Com ens hi hem de situar els cristians? ¿Podem prendre partit? ¿Podem no prendre partit? ¿Tenim el deure de donar suport a una postura concreta? Voldria que les reflexions següents ens ajudessin a viure aquest moment i a actuar d'acord amb l'Evangeli i els principis de la doctrina social de l'Església.

Els éssers humans no som illes solitàries en el mar de la humanitat.

Estem vinculats per un gran nombre de xarxes que ens interconnecten. De la xarxa que ens vincula per raó de sang i/o de convivència, en diem família. De la xarxa que ens vincula per raó de cultura, llengua, història i projecte de societat, en diem nació o pàtria. Tant l'una com l'altra poden ser xarxes obertes -a vegades és difícil dir on acaba la meva família o bé fins on arriba la meva pàtria- però això no vol dir que no existeixin. Quan algú diu que no té pàtria i és ciutadà del món, sol ser perquè no ha viatjat gaire i no ha experimentat què és sentir-se estranger.

“Estima Déu sobre totes les coses”. La família, la pàtria, jo mateix... no som

Déu. Som realitats bones, que cal respectar i promoure, però que no s'han d'absolutitzar ni idolatrar. La família va canviant amb els anys: unes persones es moren, d'altres funden noves famílies... i sempre correm el risc de quedar-nos sols. Les nacions també neixen i moren. Tenir-ho present ens ajuda a acceptar els canvis, a tocar de peus a terra i a no fer dels nostres sentiments un absolut.

“Estima els altres com a tu mateix”. Aquesta frase inclou dos manaments: l'amor als altres i l'amor a un mateix. L'amor a un mateix inclou l'amor als grups dels quals formo part: amor a la família, al poble, a la pàtria. L'amor als altres implica el respecte i la col·laboració amb ells perquè puguin ser cada cop millors. Estimar vol dir donar-se, esforçar-se pel bé de l'altre. La indiferència, el menyspreu, l'odi als altres o al propi grup són contraris a l'amor.

“Retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i doneu a Déu allò que és de Déu”. Aquesta frase, ben entesa, inclou els dos manaments anteriors. No contraposa Déu

al Cèsar. És clar que el Cèsar també és una criatura divina! Per tant, cal ser lleials amb el Cèsar (ara diem amb els assumptes polítics i socials) i lleials amb Déu, sense que una cosa es pugui contraposar amb l'altra. Això és el que ens permet conviure i estimar-nos dins la comunitat cristiana, amb tota la legítima pluralitat que hi ha dins nostre. La nostra fe ens demana estimar i treballar per la pàtria pròpia i també per totes les altres. I això podem fer-ho tots junts encara que parlem de pàtries diferents. En el moment actual, que és de forta polarització, m'atreveixo a dir que l'esperit de les paraules de Jesús ha de portar els cristians a ser enmig de la societat un referent de compromís i alhora de convivència: és possible lluitar pels propis ideals i respectar profundament els que en tenen d'altres. És possible no tan sols tolerar-se sinó estimar-se els uns als altres. No sols és possible, sinó que cal fer-ho.

Mossèn Jordi Vila i Borràs
Consiliari Sector Reus

**¿us agradaria publicar una fotografia
de les vostres activitats, un dibuix, un grafitti...**

**una opinió, una carta, un escrit, un poema,
una crònica, un conte,... una nova secció per a la revista?**

revista@emd-cm.cat

secretariat@emd-cm.cat

» *El nadal, exigència d'acolliment*

Hem començat l'Advent i l'Advent ens prepara per al Nadal. L'Evangeli de Sant Joan ens proposa una de les exigències d'aquest temps: *“va venir a casa seva i a tots els qui l'acolliren, els donà de poder ser fills de Déu”* (Pròleg).

Acollir, rebre, obrir les portes. Aquest tema travessa l'Evangeli de cap a cap. L'actitud d'acollida, d'acolliment, el gest d'acollir és central en tot el Nou Testament. Una nota distintiva d'aquest acolliment és la joia (passatge de Zaqueu; paràbola del sembrador...).

Nadal és marcat per dos misteris. Un primer misteri és que Déu té la iniciativa de donació: Déu donà el seu Fill al món, envià el seu Fill al món. I després hi ha un altre misteri: l'home ha d'acollir aquest Fill enviat al món. Misteri de donació, misteri d'acolliment.

Per Nadal se'ns donarà Jesús, nascut de Maria Verge; i això no ens estranyarà, perquè n'hem viscut molts de nadals; no ens suposarà cap esforç acollir l'Infant de Betlem. Però Jesús ens dirà: *“Aquell que acull un d'aquests petits en nom meu, m'acull a mi”*. Una conseqüència que potser per Nadal no tenim gaire present. Acollir l'Infant Jesús no costa; acollir l'home Jesús amb les seves exigències ja costa més; i acollir els homes com Jesús els va acollir, costa moltíssim.

Els cristians som especialistes a acollir l'Infant Jesús, que encara no parla, ni exigeix, ni compromet a res; ja no ho som tant per acollir l'home Jesús amb les seves exigències; i sembla que encara no hem començat el tercer pas, que és acollir els homes com Jesús els acollia. D'això darrer, encara no ens n'hem sabut sortir!

L'actitud d'acolliment pot ser qualificada com una actitud eminentment cristiana: el cristià ha de ser un ésser acollidor, perquè ell mateix ha estat gratuïtament acollit. Aquí hi ha una idea fonamental, que és la base de tota la nostra vida: creiem en Déu, perquè Déu ha cregut en nosaltres; estimem Déu, perquè Déu ens ha estimat; preguem, és a dir ens adrecem a Déu, perquè Ell primer s'ha adreçat a nosaltres. I ara hem de dir: acollim el germà, perquè Déu ens ha acollit a nosaltres. La vida és resposta en tots els seus nivells a un Do gratuït que hem rebut.

L'actitud activa d'acolliment demana unes qualitats, i treballar aquestes qualitats serà precisament l'entrenament per anar assolint aquesta actitud. Reclama en primer lloc que NO estiguem tancats en nosaltres mateixos; aquell que està tancat no pot acollir, perquè quan hom es tanca no deixa entrar ningú. En segon lloc, ens cal tenir un cor disponible; no n'hi ha prou de tenir-lo obert, sinó que sigui

disponible. Això implica una certa pobresa interior; els rics de cor no poden acollir, estant enfarfegats; no tenen un cor espaiós, perquè ja el tenen ple. Tercerament, si volem prendre l'actitud d'acollir, no podem ser gelosos d'allò que tenim; la por de ser espoliats impedeix l'acolliment; si tenim por que ens prenguin el poc o molt que tenim, veurem l'altre com un enemic o presumpte lladre, i això no disposa a acollir-lo.

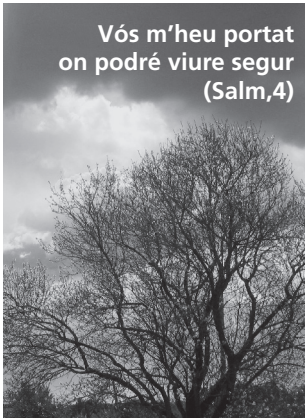
El Nadal ens demana acollir Déu i els germans: l'Infant Jesús, l'home Jesús, Jesús en els homes.

Quan sentim, de bell nou, l'anunci dels àngels als pastors: *No tingueu por! Us comunico una bona notícia que us causarà una gran alegria: Us ha nascut el Salvador!* ens envairà una sensació esplèndida. Paraules que entren endins, asserenen horitzons, paraules esperades: és Déu que visita el seu poble.

Déu és sempre sorprenent!

Pare Gaspar Borda
Consiliari EMD Terrassa 17 i 19

**Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)**

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

MN. BALTRONS, GENÍS del Girona-6
 CAMPISTOL, JOSEP DEL Girona-6
 CIVIT, ANTONI del Mataró-4
 GUASCH, DANIEL del Barcelona-109
 PORTABELLA, JOAQUIMA del Girona-9
 ROSES, FRANCESC del Girona-3
 SANSALVADÓ, ANTONI del Barcelona-171
 VALLDEPÉREZ, FELIPE del Tortosa-1

RECEPTE PER SER FELIÇ

Ingredients:

4 tasses d'AMOR

2 tasses de LLEIALTAT

3 tasses d'OBLIT D'UN MATEIX

2 tasses d'AMISTAT

2 tasses de COMPRENSIÓ

5 cullerades d'ESPERANÇA

2 cullerades de TENDRESA

4 parts de FE

1 tona de RIALLES.

S'agafa l'AMOR i la LLEIALTAT i es barregen bé amb la FE.

Després s'hi afegeix la TENDRESA, la BONDAT i la COMPRENSIÓ.

S'amaneix amb l'AMISTAT i l'ESPERANÇA, i s'hi tira força ALEGRIA.

Finalment es cou amb un raig de sol.

De Caelum, publicat a Dialogal

La meva esperança –sobre el Sínode–, és que es treballi per a una Església inclusiva, que perdona i que no condemna. Jo crec que el papa ja ha anat avisant de les seves intencions. El que ha fet de consultar totes les diòcesis ja mostra una voluntat d'escolta.

L'Església o tira endavant colze amb colze amb els laics o no tira.

Xavier Casanoves (Cristianisme i Justícia)

Conec persones que s'han divorciat, que després s'han tornat a enamorar i són cristianes i volen participar a l'Eucaristia. I qui som nosaltres per no deixar-los-hi participar?

L'Església ha perdut grans oportunitats per oferir el sentit de l'Evangelí, de la fe, de Jesucrist, de Déu. Què diu el papa Francesc? Visquem l'alegria de l'Evangelí! Diu alegria, no diu avorri-ment, no diu imperatiu moral de l'Evangelí. El repte de l'Església avui és fer una oferta evangèlica que sigui interessant per als homes i les dones d'avui, no per als ultraconservadors que són els que tenen el poder. Qui mana al món? Quines solucions donen a la crisi? Tot solucions conservadores que salvaguarden el poder dels rics i retallen els recursos dels pobres. Ara el papa ho denuncia i s'està posant en contra dels conservadors del món, els més poderosos.

En el moviment dels indignats hi ha molt del missatge de Jesús de Natzaret i de l'Esperit de Déu en la història: el desig de justícia i de dignitat.

Javier Vitoria (Sacerdot i teòleg)

No cal que tinguem por, la ballem al so de Déu que és una bona persona.

Josep Maria Ballarín (Prevere)

(Sobre la joventut que no es casa)
És una cultura de l'època. Molts joves prefereixen conviure sense casar-se. I què ha de fer-hi l'Església? Expulsar-los? O acollir-los i portar-los la Paraula de Déu? Jo estic amb aquesta darrera posició.

L'Evangeli és novetat. Jesús ens demana que deixem de banda les estructures caduques. Els catòlics divorciats s'han de sentir a casa i se'ls ha d'acompanyar; cal trobar-los una via.

El cristià no ha de ser "esclau" de tantes petites lleis sinó que ha d'obrir el cor al manament nou de l'amor.

L'Església és cridada a fer-se càrrec de les ferides obertes i a retornar l'esperança a tantes per-sones que l'han perduda.

Francesc (Papa)

El voluntariat social supleix moltes mancances familiars. Els àmbits on n'hi ha més presència són pobresa, infància i vellesa. Hi ha molts avis sols. La feina és ingent. I és impossible que l'administració pugui donar respostes a tasques que són només d'acompanyament, de suport emocional. Aquí és imprescindible la figura del voluntari.

Francina Alsina
(Presidenta de la Federació Catalana de
Voluntariat Social)

És absolutament necessari oferir als adolescents i joves la formació humana i cristiana adequada per tal que siguin capaços de celebrar el sagrament del matrimoni amb totes les seves responsabilitats i exigències perquè els esposos s'estimin per sempre i creïn l'ambient més adient per tenir els fills i educar-los com a persones i com a cristians. La societat i l'Església necessiten matrimonis que siguin comunitats íntimes de vida i d'amor.

Lluís
Maria Martínez Sistach
(Cardenal Arquebisbe de Bar-celona)

» Un conte de veritat

Demà ja és Nadal. Amb tanta feina i tantes coses per organitzar, els dies passen de pressa; ja només queda aquest matí per acabar d'enllestir-ho tot. Ha fet una llista per no oblidar-se de res i pensa que, tot anant a la feina, passarà per les parades de la rambla a veure si compra llumetes noves per al pessebre, que les de l'any passat ja no s'encenen.

Seran colla a dinar; els avis, els germans amb els nens, i la tieta, que com cada any portarà els torrons de xocolata que cagarà el tió. I ella somriu, pensant en l'escalfor del Nadal, en la família i en la il·lusió d'estar junts.

Atabalada, corrents i mirant el rellotge, (sort que a aquesta hora les parades estaven buides perquè la gent se n'havia anat a dinar) arriba just a l'hora. Els companys de feina ja es canvien per marxar.

- Ja ho tens tot a punt?

- Molta feina tinc a punt!...això és un esgotament.

De sobte silenci. Allà dins a l'hospital hi ha un altre compàs. No hi ha presses: el brogit i el soroll del carrer resten aïllats pels vidres gruixuts i les finestres tancades.

Algú ha volgut posar una mica del Nadal també allà dins; han penjat unes cintes platejades i han guarnit un arbre al fons del passadís. Aquell passadís que a ella li sembla llarg, molt llarg i fred i gris, i que ara, amb les boles de colors de l'arbre, ha guanyat una mica d'esperança.

La tarda s'allarga, i tot aquell ritme desenfrenat de fa un moment ha quedat lluny. I el temps s'atura; tot i la feina que cal fer, allà dins ningú no corre; no cal, no hi ha presses per arribar enlloc. I aquesta cadència omple tots els racons i imposa el seu pas reposat a tothom.

Ella fa la ronda de visites: fa les cures, parla i escolta paraules d'abandó, de solitud, d'angoixa. I passen les hores; hores callades, d'espera, que es despleguen més enllà del temps.

Ha acabat el seu torn i és hora de marxar. Els llums s'han anat apagant, només els d'emergència mantenen una mica de claror i els de l'arbre, intermitents, recorden que és la nit de Nadal; ella pensa que, a voltes, el Nadal és nostàlgia, és solitud. S'encamina pausadament a la sortida quan de sobte uns passos petits ressonen en mig del silenci d'aquell passadís. Es gira; és un nen.

Troba els seus ulls profunds, infinits que la miren, que supliquen:

- Sisplau, explica-li a algú que sóc aquí.

Lourdes Gabarrón

» *El violí d'Auschwitz*

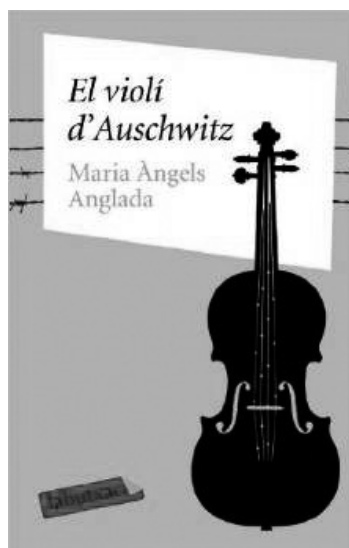
Maria Àngels Anglada

Resulta difícil fer literatura –o pel·lícules–, sobre l'Holocaust sense caure en un excessiu sentimentalisme, o dramatisme. Penso en títols tan celebrats com el *Jo confesso*, de Jaume Cabré, que pecava d'això. D'exacerbar la llàgrima del possible lector, i sobretot lectora. El mateix patetisme repetitiu fins a l'exasperació el vag trobar en *La lladre de llibres*, de Markus Zusach. O la tramposa *El nen del pijama de ratlles*.

Molt diferents són *La llista de Schindler*, o el magnífic *El jardí dels Finzi-Contini*, del Giorgio Bassari, per citar-ne alguns, que, sense obviar la duresa de la situació, no carreguen les tintes. I se'n guarden ben molt i proud de fer el que se n'ha dit "pornografia dels sentiments".

En aquesta línia continguda –i amb un rerefons d'esperança–, se situa *El violí d'Auschwitz*, de l'escriptora catalana Maria Àngels Anglada. Jo havia llegit amb gust altres llibres, i poemes, d'aquesta autora, un dels quals, *El Quadern d'Aram* explica el drama del poble armeni sota el poder turc. Però em resistia a enfrontar-me a aquesta lectura per la prevenció que em despertava aquesta mena d'obres. Anava equivocada.

Anglada ens explica la història d'un lutier, un constructor de violins, jueu, que, tancat en aquell camp de terrible memòria, rep l'encàrrec de construir un violí que

soni com un stradivarius. El que no sap fins més endavant és que aquest repte respon a una juguesca entre els dirigents del camp en la qual, el que s'hi juga, és la seva vida contra una caixa de vi de Borgonya.

L'escriptora empordanesa, escriu amb elegància, amb nitidesa i precisió, i et fa viure les fases de la construcció de l'instrument musical, i els somnis, les pors, les frustracions i les esperances d'aquell jove artesà. La lectura de llibres sobre l'holocaust, o sobre qualsevol altra barbaritat perpetrada pels humans en nom d'una ideologia o una religió ens referma més en el nostre ideal de pau entre els homes i de concòrdia i tolerància entre tots els pobles.

Un llibre molt recomanable.

Comentari a càrrec de
Carme Meix

» FIREPROOF (Prova de foc)

En Caleb (Kirk Cameron) és un bomber força entregat a la seva feina i molt pendent d'ajudar els seus companys. La seva esposa Catherine (Erin Bethea) treballa en una oficina i també és molt responsable en el seu treball.

Ja fa set anys que es van casar, però la seva relació s'ha refredat fins al punt que estan disposats a divorciar-se de forma immediata.

Qualsevol tema que tracten és motiu de disputa (treball, economia, feines de la llar...). Tot i això, en Caleb sap que estima la seva dona i no la vol perdre.

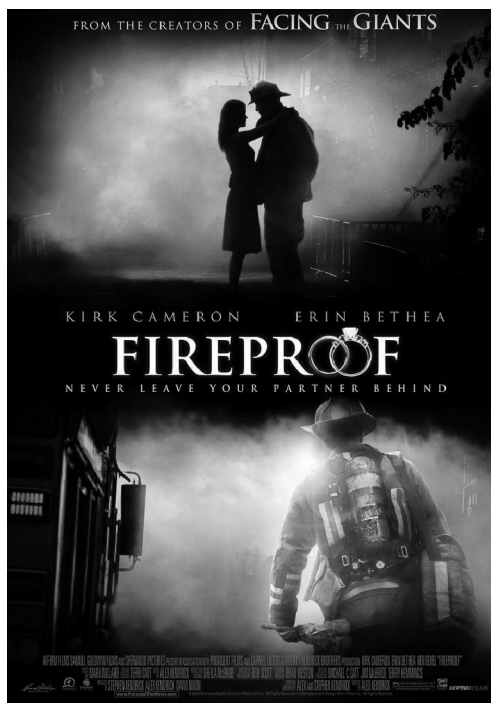
Abans no faci el primer pas cap a la separació, el pare del Caleb fa una proposta al seu fill: vol que es comprometi a fer tot el que li proposa un llibre durant 40 dies. És el que anomena "El desafiament de l'amor".

Amb esforç i sacrifici, en Caleb segueix dia rere dia i fil per randa, les indicacions del llibre que el seu pare li ha donat, i que l'ajuden a recuperar l'amor de la seva esposa a través de l'amor a Déu.

Una interessant pel·lícula per veure en parella.

Per a més informació, us podeu dirigir a la web de la pel·lícula, www.fireproofthemovie.com

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa -17

Estats Units, 2008

**L'EQUIP DE
REVISTA
US DESITJA
UN BON NADAL!**

El Naixement de Jesus. Carlo Maratta. Època barroca